

van vroedmeesterpadden. Gelukkig biedt het Maandblad mij de gelegenheid dit nog te doen en mijn bevindingen over dit kweken mede te deelen; een volgend jaar zal dan, wie op de aan te geven wijze de proef wil nemen, zeker slagen.

Zonder aarzelen durf ik te antwoorden, dat de oorzaak van de mislukte kweeking te zoeken is bij de derde vraag; want er is beslist te weinig voedsel geweest.

Toen ik voor een paar jaar nog te Maastricht verbleef ontving ik van mijn collega P. Schmitz eieren van de vroedmeesterpad en een mannetje met eiersnoer. De eieren werden tusschen vochtig mos in een gesloten glazen schaalje gelegd, op een niet al te warme plek, totdat de larven klaar waren en zich flink bewogen; dan maakte ik het eivilies open, indien ze het zelf niet deden en zette ze in een schaalje met water, waarin zich een laagje eendekroos bevond. (Het best voldoet een schotel van een grooten bloempot). Het mannetje met eiersnoer hield ik in een klein terrarium, waarin een schaal met water stond. Ook deze eieren ontwikkelden zich flink en ik had alle hoop, dat ze in het water afgezet zouden worden. Op een avond echter kwam het beestje te voorschijn zonder de eieren: fluks werd alles doorzocht en tot mijn spijt moest ik toen ontdekken, dat alle larven, hoewel volledig ontwikkeld en sommige zelfs geheel en al vrij, dood waren, bij gebrek aan water natuurlijk. De larven uit de andere eieren verkregen, ontwikkelden zich zeer voorspoedig, in den beginne levend van plantenvoedsel. Hieraan hebben ze echter op den duur niet genoeg. Van prof. v. Wijhe in Groningen had ik tijdens mijn verblijf aldaar geleerd kikkerlarven te laten groeien als kool, zoodat ze zelfs die, welke zich in de vrije natuur ontwikkeld hadden, in groote overtroffen. Eenzelfde voedsel als aan de kikkerlarven, verschaftte ik nu met denzelfden schitterenden uitslag aan mijn vroedmeesterpadlarven. 't Is een goedkoop en gemakkelijk te bereiden kostje, niets anders n.l. dan een papje van fijngehakte regenwormen, dat hun iederen dag in kleine porties verstrekt wordt. Met gretigheid wordt dit door de larven opgezogen en zoo is het mij gelukt larven te kweken ter grootte van 30 m.M. Waarom niet grooter? Op een regenachtigen morgen moest ik uit en dit werd mijn larven noodlottig, want daardoor vergat ik de schaal een andere plaats te geven. Tegen een uur of elf brak de zon door en scheen

zoo warm, dat het water een temperatuur bereikte, waarin zelfs een volwassen vroedmeesterpad het niet zou hebben uitgehouden.

Dr. L. PEETERS, S. J.

Amsterdam, 29 Juli 1914.

Museumtuin.

in de maand Juli werd de plantencollectie met de volgende soorten uitgebreid:

Gramineae.	<i>Bromus arduensis.</i>
Juncaceae.	<i>Luzula albida.</i>
Iridaceae.	<i>Iris sambucina.</i>
Orchidaceae.	<i>Herminium monorchis.</i>
Polygonaceae.	<i>Polygonum minus.</i>
Caryophyllaceae.	<i>Tunica prolifera.</i> <i>Silene gallica.</i> <i>Silene apetala.</i>
Cruciferae.	<i>Barbarea vulgaris typica.</i> <i>Sisymbrium orientale.</i>
Violaceae.	<i>Viola lutea.</i>
Malvaceae.	<i>Malva moschata laciniata.</i> <i>Malva moschata heterophylla.</i>
Geraniaceae.	<i>Geranium platypetalum.</i> <i>Geranium molle.</i>
Polygalaceae.	<i>Polygala vulgaris.</i>
Umbelliferae.	<i>Bunium bulbocastanum.</i>
Onagraceae.	<i>Epilobium hirsutum.</i> <i>Epilobium parviflorum.</i> <i>Epilobium montanum.</i>
Primulaceae.	<i>Lysimachia thyrsiflora.</i>
Asperifoliaceae.	<i>Cynoglossum officinale.</i>
Scrophulariaceae.	<i>Limosella aquatica.</i> <i>Verbascum phoenicium.</i> <i>Linaria spuria.</i> <i>Linaria cymbalaria.</i> <i>Linaria minor.</i> <i>Veronica Beccabunga.</i>
Labiatae.	<i>Mentha velutina.</i> <i>Mentha gentilis.</i> <i>Mentha nemorosa.</i> <i>Mentha crispa.</i> <i>Salvia sclarea.</i>
Rubiaceae.	<i>Galium sylvaticum.</i> <i>Asperula Taurina.</i>

eindelijk de eerste aankondiger van den krijtbodem: *Brachypodium*. Hier staan ons dus weer schoone verrassingen te wachten. De prachtige bloemen van *Hedysarum* met haar karmijnroode kleur, eenig in de wilde flora, doen ons weldra in verrukking staan en aan een zeer bijzonder soort blouse-stof denken en dan die mooie klaversoort langs de bermen, die zoo terecht *Trifolium elegans* heet!

Nu wandelen we langs den boschrand en „komend achter 't land gegaan, zien we al de blijde blomkes staan”. Voor ons uit ligt het kasteel Beusdal met zijn prachtige parken en boschpartijen en hebben we een doorkijk in de richting Sippenaken. Hier heeft de streek reeds eenigszins het Eifel-karakter en komen we weer sterk onder de bekoring van een mooi dal. Hier ook leert men begripen wat de Rijnlanders voelen, als zij van hun Heimat-tal zingen.

De wind stoet door het versche groen en guirlanden van bladertakken bewegen en zonneslikkeringen spatten vonken door 't bosch. „De zonne lacht in 't boschsmaragd” en wij lachen mee om 't deugddoende weer en 't heerlijke zomerjolijs en zien tal van lieve bekenden terug. Daar staan boschlatyrus, waldmeister en bromus asper

zoo waar broederlijk bijeen. Ook vinden we het mooie Akkerroosje, dat hier schuchter langs den weg kruipt en zijn blank-witte bloemen uit 't gras beurt. Natuurlijk ook *Clematis* en uitgebloeide *Daphné*-struikjes. Voldaan dalen we naar Diependaal door verschgemaalde hooilanden. De heerlijkste cumarine-reuk vervult de lucht en frisch en opgewekt staan we weer op de *lhy*. 1) Ons verlangen gaat thans uit naar kersen. Zoo komen we van bloemen tot vruchten en blijft de excursie botanisch tot het zoete einde toe. Wel laat men ons met 't stoute Jantje van vader Van Alphen eenige malen verzuchten: „Aan een boom zoo volgeladen, mist men twee, drie kilo niet”, maar de eigenaar van een kersenboom blijkt toch ook een mensch en hij vermurwd en wij verteederd marchandeeren dan ook niet lang.

De avond valt en door den klaren zomernacht rijden we langs al de roerlooze dingen dezer wereld, die in volle overgave het nachtgebeuren afwachten, huiswaarts.

NUTH.

J. J. DORMANS.

1) De uitspraak en juiste beteekenis van dit woord te bevragen te Epen.

Plantaginaceae.	<i>Plantago cynops.</i>
Globulariaceae.	<i>Globularia vulgaris.</i>
Compositae.	<i>Aster salignus.</i>
	<i>Centaura iberica.</i>
	<i>Anthemis pallida.</i>
	<i>Anthemis tinetoria.</i>
	<i>Anthemis alba.</i>
	<i>Senecio paludosus.</i>
	<i>Inula britannica.</i>

Elke ons toegezonden plant, is welkom; gaarne zouden wij echter Orchideeën ontvangen. Deze in Limburg zoo rijk vertegenwoordigde planten-familie is nog maar in weinig soorten in den Museum-tuin aanwezig.

De in 1913 geplante soorten zijn allen in leven gebleven en bloeiden dit jaar reeds voor een groot gedeelte, zoodat men geen vrees behoeft te hebben, dat de Museum-tuin niet geschikt is om als groeiplaats te dienen.

Behalve planten kunnen van de Phanerogamen ook zaden gezonden worden.

SPRENGER, Maastricht.

Bleefd verzoekt ondergeteekende hem **amphibiën** toe te zenden ter preparatie voor het Museum. Slechts één mnl. en één vrw. exemplaar van elke soort zal op spiritus gezet worden. Mochten meerdere exemplaren gezonden worden, zoo zullen deze in den tuin in vrijheid worden gesteld. De tuin bevat zóóveel voedsel dat meerdere kikkers, padden, hagedissen enz. hier een rijk bestaan kunnen vinden. Bij overbevolking worden de dieren in de vrije natuur overgebracht.

SPRENGER, Maastricht.

't Park te Maastricht.

De weinige historische gegevens, welke wij van dit Park bezitten, ontleenen we aan de Augustus-afl levering van de „Maasgouw” 1889.

We lezen daarin, dat van 1831—1837 de plaats waar nu 't Park is, dienst deed als militair exercitie-terrein.

Zo heette toen „Onder de Boompjes”.

In 1837 werd er 't Park aangelegd.

Zijn voornaamste uitbreiding en verfraaiing kwam tot stand in 1881 en 1882 onder leiding van den heer Rosseels, vader van den tegenwoordigen stadstuinarchitect te Leuven.

Welke boomen nog dateeren van den eersten aanleg en of er in den loop der jaren waardevolle sierboomen verdwenen zijn, hebben we niet kunnen achterhalen.

Ofschoon betrekkelijk klein, is 't Park zeer kunstig aangelegd.

Reeds zijne natuurlijke ligging vlak langs de Maas, leende zich uitstekend, om er iets moois van te maken.

Wat 't onderhoud van 't Park betreft, dit verdient allen lof.

De stad Maastricht doet veel voor hare plantsoenen, veel meer dan b.v. Valkenburg, Heerlën, Sittard en andere plaatsen in Z.-Limburg.

Wel moeten we bedenken, hoe Valkenburg reeds zóó ruim bedeed is met oorspronkelijk natuurschoon, dat men daar geen behoefte gevoelt aan kunstmatige tuinarchitectuur, terwijl Maastricht meer den indruk maakt eener „Walensstad”, althans wanneer men het Vrijthof en enkele straten van Limburgs hoofdstad uitzondert.

Gelukkig tracht Maastricht dit goed te maken door z'n kunstmatige aanplantingen.

't Park spant daarbij de kroon en zijn opzichter toont liefde voor de hem toevertrouwde gewassen te bezitten.

Alles ziet er keurig, goed onderhouden uit.

Voor 'n liefhebbenden verzorger van planten is 'n Park dan ook 't meest geschikt om met succes tijd en moeite te besteden.

Men kan dat te Maastricht zeer goed waarnemen.

Ziet maar eens, hoe, in tegenstelling met de planten in 't Park, er de boomen uitzien in de Stationstraat en elders.

Hun wortels zijn daar bedekt met straatklinkers. Lucht kan er haast niet bijkomen en ze worden daarenboven nog vergiftigd door 't gas.

Hun kruinen mogen ze niet vrij uitbreiden; de snoeischaar moet hen in bedwang houden.

Ook de stammen zijn voortdurend blootgesteld aan allerlei mishandelingen.

Zelfs 's nachts kan den boomen, wegens de verlichting, geen rust gegeven worden.

Als men dat alles bedenkt, moet men zich er over verwonderen, dat nog zóóveel van hen terecht komt.

En nu zwijgen we van stof en rook, welke zonder ophouden aan de bladeren kwaad doen.

Rook uit de vele Maastrichtsch fabriecken doet zelfs z'n kwade invloeden gelden op de gewassen in 't Park. Alle bladeren daar zijn met 'n laagje roet bedekt.

Maar toch — Maastricht mag op z'n Park, z'n „dendrologisch paleis” trotsch zijn!

't Is daarom des te meer te betreuren dat 't zich zoo weinig in de sympathie der Maastrichtenaars verheugen mag. Iedren keer dat wij er komen valt 't ons op, hoe weinig 't bezocht wordt.

Wat oude menschen, enkele invaliden, vele kindermeisjes met de aan haar toevertrouwde „spes patriac” zijn zoo ongeveer z'n vaste clientèle.

We meenen zeker te weten, dat als den Maastrichtenaar de vraag werd gesteld: „wat mist ge liever, Vrijthof of Park?” hij zou antwoorden: „'t Park!”

Al of niet van Maastrichtenaars vergezeld, willen wij vandaag onze schreden er naar richten.

Wij beginnen onze wandeling bij den hoofdingang, tegenover de „ophaalbrug”.

Den grooten boom links naast 't hek herkent 'n ieder gauw als 'n Treurwilg.

Op grond van de gegevens, welke we uitvoerig in 't Jaarboek hebben meegedeeld, houden we hem voor den echten **Babylonischen Treurwilg**, *Salix Babylonica* L., waarvan in ons land uitsluitend vrouwelijke exemplaren bestaan.

't Is 'n mooie, oude boom van 'n soort, die men maar weinig meer aantreft.

Tegenwoordig plant men bij voorkeur andere wilgensoorten, omdat die in hun jeugd beter bestand zijn tegen vorst.

Tegenover dezen wilg, op 't gazon, staan drie boomen met eigenaardig gekrulde, ruwe bladeren.

't Zijn vertegenwoordigers van 'n ondervorm van den **Pyramidaalolm**, welke waarschijnlijk zelf een der vele vormen van den **Ruwen Iep**, (*Ulmus montana*) is.

Aan jonge exemplaren kan men nog goed den pyramidalen groei waarnemen. Later is de kroon meer spits, eivormig, zooals in 't Park.

In 't gedeelte, 't welk langs de Maas, tegenover de